

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ТРИМАТА МАГЪОСНИЦИ И
УМНИЯТ МОМЪК
ИНДИЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало в един град четири момчета, които другарували помежду си. Три от тях били синове на богати родители, които ги дали да се учат на разни науки и изкуства при знаменити учители. Четвъртото момче било много бедно. То слугувало при един обуцар, за да се научи на занаят, а в свободното си време отивало на училище. Тримата му другари го обичали, понеже било много умно — по-умно от тях.

Момчетата порасли. Станали момци. Тримата научили от своите учители, които били факири, разни хитрини, фокуси и чудотворства, а четвъртият знаел освен своя занаят — обуцарството — да чете, да пише и да смята.

Един ден те се срещнали и се заприказвали.

— Ние научихме твърде много вещици и изкуства — рекъл единият момък. — Не ви ли се струва, че тоя град е тесен за нас? Да отидем в някое голямо царство. Като ни види тамошният цар, че знаем толкова много, бездруго ще ни даде високи служби.

— Вървете! — рекъл четвъртият момък. — Аз съжалявам, че не ще мога да дойда с вас. Обуцари има навсякъде. Вашият цар няма да ми даде никаква служба.

— Не, не — викнали приятелите му. — От тебе не се делим. Дето и да идем, заедно ще вървим. Ще си помагаме един на друг.

Тръгнали. Стигнали в едно царство. Отишли в царския дворец и казали на царя, че знаят да правят чудеса.

Царят поканил своите придворни на зрелище. Всред широкия двор на чертога се изправили тримата момци факири и почнали да показват своите сръчности.

Донесли им едно гърне от глина и шепа палмови семена. Единият момък седнал пред гърнето, а другите двама застанали зад него. Факирът посадил семената в пръстта, що изпълвала до половина гърнето, и го полял с вода. После почнал да им бае и те бързо порасли, разлистили се, дали плод. Голяма палма се издигнала над гърнето.

Царят поискал да му дадат да хапне от палмовия плод. Дали му. Фурмите били много сладки.

Ала след миг палмата изчезнала. Останало само гърнето с пръстта и над него тримата момци.

Царят похвалил факирите и ги наградил богато. После се обърнал към четвъртия им другар и го запитал:

— А ти, момко, какви чудесии правиш? Я си покажи изкуството.

— Царю честити — отвърнал момъкът, — аз не съм се учил на такива изкуства. Не мога да правя чудеса, но правя обувки.

— Добре тогава. Направи ми едни, ала колкото се може по-скоро. И гледай да бъдат здрави.

Обущарят извадил сечивата си, поискал кожа, взел мярка на царя и се заловил да крои обувките. За час-два ги направил. Царят ги харесал много: такива хубави обувки не бил още носил.

— Да си жив, момко — му рекъл той. — Благодаря на тримата ти другари, че ми показаха палмата, която изчезна веднага след това. Дали и с обувките, които ми направи ти, не ще стане същото?

— Бъди уверен, царю честити, че тия обувки няма да изчезнат. Да си жив — да ги износиш! И още хиляда чифта други да изкосиш!

На царя се харесали тия думи. Той предложил на момъка да му стане придворен обущар.

— Много ти благодаря за високата чест, царю честити — казал обущарят, — ала ние четиримата сме си дали дума да не се делим. Щом няма работа за моите другари в двореца ти, ще отидем другаде да си търсим щастието.

— Както щеш — рекъл царят. — Придворни чудотворци не ми трябват, но от обущар имам нужда.

Той надарил момъка богато и му казал, че ако остане някога без работа, мястото на придворен обущар му е запазено.

По много други царщини пътували четиримата приятели. Тримата чудотворци навсякъде учудвали хората със своите сръчни фокуси, за които получавали много пари и други подаръци. Тук те правели за две-три минути да поникне цяла житна нива и да изкласи, че дори и пшеницата да узрее. Там зовели с магьосни заклевания духове на мъртъвци. На трето място с един замах на вълшебната пръчка извиквали буря и светкавици, а после се изливал проливен дъжд. Но всичко това минавало толкова бързо, колкото и идвало.

Само обувките, що правел четвъртият момък, оставали. И хората му били благодарни, защото шиел наистина много хубави и здрави обувки.

След сума приключения тримата чудотворци казали на обущаря:

— Не ти ли омръзна това лутане по света? Хайде да се върнем в родния си град. Доста пари напечелихме.

— Да се върнем — рекъл момъкът.

Като повървели доста, стигнали до една гора.

Видели цяла купчина кости.

— Хайде да съживим животното, чиито са тия кости — рекли тримата чудотворци. — То е навярно някой вол.

— Не е вол, а ми се струва, че е лъв — забелязал обуцарят. — Не ви трябва да го възкресявате.

— Ба — рекъл единият факир. — Защо пък да не се опитаме? Аз се наемам да наредя костите и да ги сглобя.

Другият фокусник добавил:

— Аз ще кажа две магьосни думи и по костите ще се яви месо, кожа и кръв.

А третият казал:

— Добре. За мене оставихте най-мъчното. Аз ще духна в устата на вола и ще му вдъхна душа.

— Правете каквото искате — рекъл обуцарят, — но най-напред ме пуснете да се отдалеча по тая пътека, която води вън от гората. Аз ще се обаждам от време на време. Когато престанете да чувате гласа ми, вършете своите чудеса. Сега сбогом. Още веднъж ви казвам: оставете тия опасни опити! Онова, което се готвите да съживявате, е лъв, а не вол.

— Добре де, щом те е толкова страх, върви си, па ни почакай накрай гората!

Когато обуцарят се отдалечил дотолкова, че не се чувал вече гласът му, тримата факири пристъпили към работа. Единият наредил и сглобил костите на животното, другият казал някакви думи и около костите се натрупало месо, по жилите потекла кръв, а най-отгоре се явила кожа, която се покрила с косми.

Да, обуцарят бил наистина прав: животното, което лежало на земята пред тримата чудотворци, било лъв. И то доста едър лъв.

— Е, ще ли му вдъхнеш душа? — запитали двамата факири другаря си. — Не те ли е страх, че може да ни разкъса?

— Никак не се боя — отвърнал той. — Щом му дам душа, веднага ще му я отнема.

И той духнал в устата на лъва.

Едва чудотворецът изрекъл магьосните думи, лъвът скочил и се разревал толкова страшно, че и тримата факири изгубили и ума, и дума.

Първият, когото разкъсал лъвът, бил оня, който му вдъхнал душа. Ала и другите двама не се спасили.

Обущарят чул от края на гората страшния лъвски рев и разбрал всичко. Дълго чакал той своите другари, но напразно.

Като рекъл „Бог да ги прости“, той се върнал в онова царство, дето били отишли най-напред, и станал придворен обущар на царя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.